11

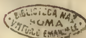
DE PROFLIGATO
AD TIBISCUM
MAGNO TURCARUM SULTANO
AB ARMIS
LEOPOLDI I.
INUICTISSIMI ET AUGUSTISSIMI IMPERATORIS
EPINICIUM
Habitum in aula maxima Romani Collegii coram

Illustrissimo & Excellentissimo D. Comite

GEORGIO ADAMO MARTINITZ
ORATORE CÆSARIS
AD APOSTOLICAM SEDEM

A PATRE UBERTINO CARRARA

E SOCIETATE JESU.

ROMÆ, Typis Jo: Jacobi Komarek Bohemi, propè SS. Vincentium, & Anastasium in Trivio. MDCXCVIII.

SUPERIORUM PERMISSU.

AUGUSTISSIMO IMPERATORI LEOPOLDO I.

FELICITATEM.

MPLITUDINI *ſpoliorum* CÆSAR AUGUSTISSIME, *maxima prædarum defuit Sultanus, ſatis ad triumphi pompam, etiam ſolus. Evaſit, & vitæ forſan, ut pudori viveret, reſervatus. Quantò futurus illuſtrior, ſi vel inter ſuorum cadavera quæreretur, vel ornaret Viennam dedecore captivitatis,*

meruiſſet aut iram tuam, aut veniam. Qualis ante, qualis poſt bellum fuit, talem cantatum ad Epicum cothurnum Tibi ſubiicio Imperator Imperatorem. Videat Majeſtatem quam læſerit, & pœnas luat. Diſcat inpoſterum, nullum eſſe telum magis fatale fœdifragis Clementia tuâ; Quæ iraſci cùm neſciat niſi laceſſita, quoties ulciſci ſtatuit, habet Vindicem Deum, & Superos commilitones. Interìm ignoſcas oro, ſi acceſſu nimis quam par erat elato, Auguſtos tuos pedes tentaverim; Excuſabis temeritatem, ubi reſpexeris, audendi vitium nulli magis eße commune, quam vatibus. Illud inſuper intrà ſacrarium tuæ mentis velim reponas, quod de Te loqui CÆSAR *ſi quis audet, ignorat Magnitudinem tuam, ſi non audet, humanitatem.*

EPI-

EPINICIUM.

BOſphore pande fretum, vix ò vix ſufficit æquor
Bellorum ſpoliis; tuus ecce ſuperbus ab Iſtro
Sultanus remeat, reduci da gaudia, montes
Perfora, & in ſtatuas totam conſume Corinthum.
Feſtas tolle faces, nec ut unâ lampade quondam
Seſtus amica fuit nocturna per æquora nanti,
Ardeat in furtum, flammis hinc inde levatis
Tota coronetur, reſpondeat æmula contra
Igne pari, tremulumque jubar, noctemque diurnam
Sopitis pelagi Nymphis immittat Abidos.
Plauſibus his, ò Byzanti Regina, parabas
Imperioſa tui reditum celebrare Tyranni;
Delphicus hos tibi ſucceſſus promiſerat Augur,
Quæque Mecæ colitur ſub imagine Numinis urna,
Ille redit, ſed non qualis cum turgidus arces
Iret in Ungaricas, Aſiamque effunderet omnem,
Et toties victus vultum victoris haberet.
Scilicet exutus caſtris, opibuſque, viriſque
Terga dedit, ſolùmque illi Germana reliquit,
Ut fugeret, Fortuna pedes, cladiſque rediret
Nuncius, utque tegat, malè fert quem fronte pudorem,
Optat ut occurrat venienti Nilus, & unus
Utriuſque pudore caput defendat amictus.
Jam ſatis experti Thraces à clade recenti
Teutonis acta manu quid ſanguinis hauriat haſta;
Vulnera ſed finita tamen ne credite pugnæ,

Vulnera restat adhuc sentire poetica, vestræ
Romanus famæ, quæ maturaverit arcus.
Arma ferunt vates, & plectro vindice pugnant,
Sæpè etiam gravius, quàm corpora, nomina pungunt.
Nec tituli nobis in amara poemata desunt:
Scilicet expulsæ vobis Helicone Camenæ
Exilii memores, non ulla libentius unquam,
Quàm mala vestra canunt, præsentia dicere dulce
Carmen erit, facietque magis vindicta canoras.
Auditis? Digiti pulsant jam bellica fila,
Posthumus & laceras dolor: ut quoque sauciet umbras,
Dum feriunt chordas, plus æquo irascitur unguis.
Exquò servili rursùm cervice recepit
Ismarium Græca Alba jugum; ceciditque cruoris
Prodigus, ipso etiam non illaudatus ab Hoste
Italiæ Eacides Veteranus, & horrida mortem
Proferret nùm fama, diù cunctata pependit;
Intumuit de sorte Propontidis Induperator,
Erexitque animos, & toto hoc tempore quamvis
Marte sub ancipiti victoria Cæsaris hæsit;
Attamen assuetus jugi certamine vinci,
Cæsare non vinci, poterat vicisse videri.
Ergo ubi maturo præsensit idonea bello
Tempora, signa movet; qualis sub tempore veris
Prodit humo coluber, novus ore, feroxque Juventà,
Atque hyemis longà meditatum pace venenum
Colligit in fauces; pallent ad sibila Nymphæ,
Et florum immemores pratis fugere relictis:
Non secus in bellum vires Orientis, & Austri
Ductor agit, Cyprios, Rhodios, Arabesque, Scythasque,
Byto-

Byſtones, Armenioſque, ſagittiferoſque Gelonos,
Ultima præſidia Imperii jam cladibus hauſti.
Detonat Ungariam ſupra, præit horror euntem,
Famaque majorem vero prænuncia narrat.
Utque venit, quà Tibiſcus ſibi nominis uſum
Servat adhuc, Iſtri needum ſeptemplicis ore
Ebibitur, juſſus majori cedere famæ,
Subſedit dubius, quæ nam petat oppida primùm
Duplicis Ungariæ; pontem nunc cogitat Eſech,
Et modo conamen Solimani grande Sighettum,
Nunc intrat Varadini penetralia viſu,
Regalemque Albam, toto ſed pectore Buda eſt,
Invictas arces, quas per tot ſæcula raptas
Regibus Ungaricis Domus Ottomanica rexit,
Invidet, & queritur raptas ſibi, ſeque Latronem
Non putat eſſe, fuit longo quòd tempore latro.
Dum quid agat, quò ſigna ferat, circumſpicit, ecce
Temiſvarenſis fera conſtitit Arcis Imago,
Torva genas, propiorque viro, matrona, ferebat
In ſpeciem comptus crinalem vertice lunam:
Bellatrix gravat haſta manum, nec ab Ægide quærit
Pectoris horrorem, ſuus eſt pro Gorgone vultus,
Tum ſic orſa, ſinit quantum natura, modeſtè.

Illa ego, ſi neſcis Rex invictiſſime quondam,
Nunc invictæ malis, ſum Teſmivar: Unica reſto
Vallum Aſiæ, clypeuſque Tui; quòd ſola relinquar
Arcibus è tantis, mereor Tibi carior eſſe,
Fida fui, ſervabo fidem, ſervare parata,
In mortem quamvis famis egerit ultimus ardor.
Prompta foro in medio, ne Victor opima reportet,

Longæ pacis opes crepitantibus urere flammis,
Meque cremare ſuper, fidei memorabile nomen
Thracibus hiſtoriis, aliamque datura ſaguntum.
Ne tamen ammiſſis tot de cuſtodibus olim
Nobilis Ungariæ, quod ſim tibi ſola ſuperſtes,
Deſperare velis, rediture credere ſorti
Doctus ab hoſte potes: quod nos ſumus, ante fuere
Teutones, Ungaria pulſis fuit unica murus
Vienna, nec is tutus, muros obſedimus illos;
Et niſi, quæ vertit plerumque ingentia facta
Æmula fama Ducum, prædæque libido fuiſſet,
Regnares, ubi Cæſar adeſt, geminoque potitus
Imperio, noſtræ colerent Capitolia Lunæ.
At quia Vienna ſtetit; Germanis penè ſubactis
Viennenſis dedit Ungaricum Victoria Regnum.
Tu quoque vince ſemel, ſtet Theſmivàr, unica victis
Trhacibus, Ungaricum reddet victoria Regnum.
Quod fieri ut poſſit, Dacis te junge maniplis.
Dacia quantumvis modò ſit ſub Cæſare; non eſt
Cæſariana tamen; veteris memor illa patroni
Durat adhuc, nec, ſi Dominum, mutavit amorem.
Juſſa quidem Victoris agit; Tibi pectore ſervit.
Te viſo, tua rurſus erit: tum victor ab alta
Ungaria armorum torrens revolutus ad imam,
Atque ex præcipiti violentior, obuja quæquæ
Sternet agens, Dominumque ſuum ſua regna ſequentur.

Hæc ait, indè viam, quà tenderet, innuit haſtâ.
Prima capit, ſiccoque ſuper pede traycit amnem,
Seque, futura ſui cuſtodia, reddit in Arcem.
Civica ſic nidum, ſi quando relinquit hirundo

Quæſitura dapem natis implumibus aptam ,
Ut tandem reperit , prenſumque tenaciter ore
Fidit onus roſtro , quamvis per inane vagari
Defecata dies , Zephirique ſuadeat aura ,
Prolis amans reditum properat , nec ad otia Cæli
Dulce ſinit deſiderium divertere matrem .
Talis & illa ſuos ſtudioſa reviſere cives
Feſtinabat iter . Vix declinaverat , iſte
Edita , quæ dederat Matrona , recogitat , utque
Æqua putat , raptim ſuper amnis aquatile dorſum ,
Pontibus impoſitis , ripam committit utramque :
Inde jubet lectas Equitum præcedere turmas ,
Primum Aſiæ florem , via lignea quadrupedantum
Trita ſonat pulſu , bellumque reduplicat amnis .
Et quaſi Sultano ſpectanti ex aggere plaudat
Flumen adulator , terſi ſub gurgitis unda
Monſtrat equos,equiteſque,& euntem in prçlia Lunam.
Ille videt , ſequiturque Duces , atque ultimus inter
Vulgus equeſtre venit , tamquam ſit Lucifer alter ,
Sidera qui cogit , cæloque noviſſimus exit .
Juſſerat alterius ripæ defendere tractus
Nervos militiæ peditem , contraque propinqui
Teutonis aſſultus , crudæ telluris acervo
Inſuper arboribus montano vertice cæſis
Ædificare triplex , & ineluctabile vallum .
Stabat & hoc ; ignara tamen quæ ſedula tantum
Turba pararat opus , magni ſibi carceris inſtar ,
Ne fugeret , fabricaſſe ſitum , tumulumque futurum .
Cæſaris interea Zenthæ ſubſederat agmen ,
Terra obſcura quidem , ſed quæ venientibus annis

Ticino, Cannis, Trebiaque ſuperbior ibit.
Hìc ubi dum ſtratus per dura cubilia miles
Solvitur in ſomnos; credas divinitus illùc
Juſſa ſoporiferi migrare examina Regis,
Sopitiſque eadem Ducibus per mille figuras
Ante diem voluiſſe diem portare triumphi.
Ille videbatur jam jam ſibi ſcandere vallum,
Cæſareamque Aquilam pulſa defigere Luna.
Iſte equitare ſuper ſpolianda cadavera, vitæ
Contentus ſpolio, nèu ſe victoria prædis
Victa retardaret, locupleti parcere morti.
Si qua cupit de ſomnifero grege cominùs umbra
Noſcere, Germanus quantum terroris, & iræ
Vel cum dormit, habet, ſatis eſt ut Turcica fiat.
Larvarum de plebe volant quæ ſomnia plebi,
Non eadem ſunt miſſa Duci, quæ ſomnia portat
Regibus, eligitur major de fratribus umbra,
Portet ut Eugenio (dixerunt Morphea vates.)
Miræ opifex artis, quæcumque in luce fuere
Reddere ſub noctem. Nemo felicior illo
Inſtaurator adeſt, fragmenta recolligit ævi,
Ponit & ante oculos, ne quæ periere, perirent.
Accipit os olim quod Lotharingus habebat,
Lotharingus amor Romanus, Cæſaris Athlas,
Invidia ætati venienti, gloria noſtræ;
Accipit & voces, & conſuetiſſima membris
Tegmina; clauſtra dehinc recludere murmure nullo,
Ut ſolet, augnſtale Sabaudi Principis intrat.
Parcus ubi ſomni ſed &, hunc acclinis ad haſtam
Carpebat, placidus toto nec corpore, campi

Bel-

Bellatoris enim facies, hostisque propinqui
Cura quiescenti nondum digesta redibat.
Sic ubi præcinuit docto lyra pollice mota
Ut chordæ silvere, manet tinnitus in illis,
Et dextra cessante, quies immurmurat ipsa,
Non secus ante animum sopiti Herois, & ora
Muta recurrebant veteris vestigia mentis.
Morpheus hæc delet, quantusque & qualis in orbe
Lotharingus erat, manifestum fecit in umbra:
Umbra hilaris tamen est, Majestas pristina mansit,
Et vox quæ fuerat, tùm sic audita profari.

Ora tui nosti non inficianda sodalis
Magnanime Eugeni: sumpsi, quæ ferre solebam,
Cum mortalis eram, quæ nunc fero funeris expers,
Æthere deposui: nostræ tibi copia lucis
Ne suspecta foret, nimioque nitore timeret.
Viximus unanimes animæ, dum vita maneret,
Ambo pugnaces, & amantes Cæsaris ambo.
Junctos Vienna duos habuit, Strigonia, Buda,
Nicheseel, Barcham, Canissa, superbaque frustra
Alba timendorum cinerum regalibus urnis.
Gloria si junxit, nos & junxere labores;
Una hyemes, unà autumnos sub pellibus iisdem
Egimus, unà Istrum galea potavimus, unùs
Sæpè torus Ducibus saxum commune duobus.
Tantùm dissimiles; quòd in illis tunc ego castris
Dux fueram, Tu miles eras; sed tempore ab illo
Mens te nostra Ducem jam fecerat. Impiger ausis
Providus in subitis, animo, non stemmate tantùm
Regius, adversus vicina pericula fortis;

Ut

Ut nimium fortem de te mihi sæpè timerem,
Jam tunc dignus eras, de quo sibi plauderet omnis
Campus, præsentique humiles submitteret hastas.
Nunc mea vota tenes, primæ Moderator habenæ
Teutonici Martis, minor uno Cæsare regnas.
Dum novus Imperii, primæ fac ut alea pugnæ
Vertat fausta Tibi, famæ ventura relinque
Bella gerenda tuæ, vice si te fecerit ista
Laurea victorem, pugnas exinde peractas
Ante tubam cernes, & erit pro milite nomen.
Jam super extructis Tibiscum pontibus audax
Rex Asiæ, cupiens Dacis se jungere, flumen
Transiit, & largas equitatum extendit in oras;
Altera ripa tenet peditem: Nunc tempus agi rem,
Mutua dum medius commercia separat amnis.
Quarè age; fulmineas acies lux crastina cogat,
Tempora neu differ; Momento maxima costant.
Non ego defuero, quamuis & abesse videbor.
Me Duce Miles eras, Duce Te modò militis ipse
Munus agam, volitabo super vexilla, measque
Quondam acies. Ne quære, reget quod dextera telum?
Hoc erit. Hæc fatus, retegit, quæ veste latebat,
Cesaris effigiem. Speculo Leopoldus aheno
Conspiciendus erat; Vultus nec ut esse solebat
Imperiosus amabiliter, sed toruus, & acer,
Atque minantis erat, premeret ceu cominus hostem,
Mox ait. Hæc belli litem componet Imago.
Non feret hos vultus, campoque repentè relicto
Terga dabit Sultanus, equum latebrosa petentem
Non equitis calcar, sed desperatio punget.

Jam-

Jamque Vale. Dixit, tenuesque recessit in auras.
Per somnum Eugenius quem cum vidisset abire,
Quò fugis? Exclamat: Remane: cape nobile dextræ
Rursus onus: Te redde tuis: Neu crede latere,
Mutatus venias, dederis si jussa, sequemur.
Clamabat: Remane; fugientis & insuper umbræ
Ibat in amplexum, quam cum strinxisse putaret,
Qua reclinis erat, manibus jam strinxerat hastam.
Voce sua, bellique flagrans propioris amore
Excutitur, somnumque fugat, mox talia secum;
Somnia vana quidem, tamen & per somnia sæpè
Vera monent superi: sed qualemcumque futuri
Spondeat eventum belli fortuna, prioris
Obsequii, Lotharinge memor, parebo vel Umbræ.
Dixerat; acciríque intra tentoria raptim
Concilium jubet Heroum, Tum Maximus ipse
Incipit. Augusti Proceres, quibus æstimo non tàm
Imperitare, mihi quàm sit parere decorum.
Ecce dies tandem, quæ testatura sit armis,
Quantus honor nostris, quantusque in pectore Cæsar.
Hactenus arce sedens Rex Thracius Hellesponti
Miratus velut è specula Germanica signa,
Nunc & adest, adeoque minax, absolvere ut ore
Posse putet solo quasi per compendia bellum.
Sed domitus, sed victus adest, prodire coactus
Carcere deliciis Asiæ muliebriter uncto.
Fretus avis, Dacisque rebellibus, Agmen equestre
Ulterioris aquæ trans littora turbidus egit:
Alterius ripæ custodia tradita turmis
Vallati peditis. Nunc, ò nunc tempore rapto
Uten-

Utendum, vires medius dum segregat amnis.
Divideret ferro Teuton, si tota coirent
Agmina, quid peraget tunc, cum divisa videbit?
Fossa sed est triplex, & inexpugnabile vallum?
Miles at est idem pugnax in pulvere Budæ;
Qui super emicuit gemini fastigia muri,
Incoctæ vallum telluris adire timebit?
Adde quod illectus prædæ regalis amore,
Esse ibi Sultani dum scrinia sperat, & arcam,
Militiæ fossas Pervana æraria credet.
Præmia sollicitant animas tamen ista minores.
Mentibus Heroum non est nisi Gloria calcar.
Quidquid apud Viennam Turcarum ferreus ignis
Polluit, insultans augustæ mænibus urbis,
Jam satis eluimus: licuit transmittere longe
Ungariam, pictamque oculis exponere Romæ,
Oppida capta manu, nullum non sanguine littus
Decolor, & truncos inhonoris cornibus amnes.
Cladibus his fateor fuimus feliciter ulti
Temporis illius labem; fuga Cæsaris una
Restat inulta tamen; Sultanus vocibus istis
Rebus in extremis etiam sua vulnera palpat.
Induperatorem Viennâ dare terga coegi.
Vestrum erit, ò Fortes, hodie modò bella velitis,
Cum Duce castra suo toto sic pellere campo,
Cæsaris ut profugi post hàc meminisse recuset:
Ne pudeat meminisse sui. Fuga Cæsaris illa
Non fuga quantumvis fuerit, potiusque recessit,
Quàm fugeret, qui sic fugit, bellaret ut absens,
Grandior & numquam fieret, quàm Marte sub illo,
Quo

Quo Reges ſeptem vidit ſub ſigna, ſuique
Stare loco, mileſque fuit pro Cæſare Cælum.
Hæc ait: & longè, quam fandi copia, cauſam
Oravit facies pluſquam mortalis; in illo
Jam ventura legi poterat Victoria vultu.
Curia mota Ducum bellum conclamat: ad arma
Excitus è ſtratis Miles reſpondet, & arma,
Quæ videre manus hilares per ſomnia, ſtringunt.
Claſſica jamque ſonant, tuba nec vocat ærea campum
Jam vigilem, vocat Auroram Gangetide porta
E deſiderio pugnæ torpeſcere viſam.
Illa venit, ſolitoque comas ornatior effert,
Et tamquam ſpectare dies memorabile bellum
Appeteret, ſine nube fuit: properatur in hoſtes,
It properus, cùm lege tamen Germanus, & ante
Adveniſſe vident, poſſent quàm dicere, venit.
Poſtquam detonuit fulmen, ceu ſurgit arator,
Quem procul à tauris ſtravit fragor; anxia primum
Lumina circumfert per olentem ſulphura ſylvam.
Ut videt ex illo, quò cernere colle ſolebat,
Percuſſam flagrare caſam, miratur, & horret,
Iraſci vel pauperibus didiciſſe Tonantem.
Teutone conſpecto ſic totus inhorruit artus,
Perculſuſque ſtetit Viſirius; utque redit mens,
Quod ferus in ſubitis dictat dolor: ociùs omnem
Cuſtodem foſſæ venientibus obycit ignem.
Falcones, Tormenta, Colobrinaſque, ſcloposque;
Ollas, & Bolides, & noſtra quot addidit ætas,
Ignis opificio mortis diſcrimina morti.
Tota volare putes armamentaria Thracum

Germanum contra ; contra tamen ille pilarum
Urget equum, nimbos, & concipit ignibus ignes,
Consentit sonipes, & tamquam pondere noscat,
Quem vehit Heroem de semine Bellorofontis,
Aerium sibi quærit iter, saltuque volanti
Bellatorem equitem valli super ardua defert.
Ille tenens apicem, quos invenit, opprimit hostes,
Et defensor adest, cujus muniminis ante
Expugnator erat; punctim, cesimque trucidat
Nunc hos, nunc illos, ceu lingua volubilis anguis
Exerto cum dente micat, licet una, videtur
Mobilitate triplex; non segnior unus & idem
Creditur esse triplex in dextra Teutonis ensis.
Obtutus celeris delusus imagine motus
Vera putat non vera, fidemque timentibus auget,
Parte alia clypeis scalarum ex ordine nexis
Conscendunt pedites, & inundant agmine fossas,
Reddidit illa dies Thebas, quot culmen in illud
Enixi, tot Capaneos Germania vidit.

Ut jussi Thraces virtuti cedere vallum,
Mandant bella fugæ, Victor cedentibus instat,
Nunc sude, nunc plumbo fugientia terga cruentat,
Terga pudenda quidem, nisi vulnera plena pudore
Gloria corrigeret dextræ; quæ vulnera fecit,
Advolat, ut vidit trepidare Visirius alas,
Et procul. O Frustra proles mavortia Thraces
Quò ruitis? Revocate gradum: nisi vertitis ora,
Solus in arma ferar. Moriar; sed & ante licebit,
Qua perii, vidisse manum. Sultanus an arma
Venit ad hæc, ignominiæ spectator ut esset?

Credite vos campo patrias hoc cernere veſtras,
Hic Memphim, Babilona, Cyprum, Cretamq; Rhodumq;
Voſque exhortari, monſtretur ut ardor avitus,
Et cujus patriæ virtute probetur alumnus.
Nec modo me valli tangit jactura relicti;
Gratulor amiſſum: Diſcet Germania poſthàc
Pectore nos potiùs, clauſo quàm fidere muro.

Voce Ducis, ceù cote, redit magis aſpera vinci
In profugos Virtus, irritaturque pudore.
Nec mora: Conſiſtunt, converſiſque oribus hoſtem
Aggrediuntur; adeſt Viſirus in agmine primus
Altus equo, frameamque rotat, tot fata, quot ictus
Ingeminans. Quicumque cadit de Teutone miles
Non impune cadit, mutiluſque, lacerque minatur,
Circuit, & moriens ſupra quem palpitet hoſtem.

Auſtriaci curſum gladii retinere parumper
Hìc potuiſſet obex, ſed tempeſtivus ovanti
Viſiro, & pauca peditum de cæde ſuperbo,
Advenit Eugenius, qui poſtquam pectore vidit
Sythonii pendere equitis regale ſigillum,
Viſirum ratus eſſe, meus meus iſte, minaci
Majeſtate tonat. Nec fatus plura, volucrem
Egit equum, mediaque in fronte recondidit haſtam.
Mox ait: I manes Solimano Nuncius, illi
Succeſſum memora certaminis, Ungariamque
Cæſaris eſſe refer. Dixit, nec plura moratus,
Quò ſe cumque rapit, ſtragemque, metumq; propagat.
Qualis ubi lumen, media quod fronte gerebat,
Senſit abeſſe Cyclops, hùc impingebat, & illhùc,
Servatus vitæ in pœnam, rabieque vorandus,

Quolibet ut paſſu, pino duce, nec benè firmus,
Speraret ſemper, numquam laniaret Uliſſem.
Talis ab amoto Viſiro exercitus ingens
Errabundus in hanc partem, raptatur & illam;
Saucius hic, mediuſque ſui fugiebat in antra,
Vulnera commendans ſylvis, moriturus ibidem,
Ne procul à nido quæratur vulture paſtus.
Pars equitum potior, peditumque hauritur ab amne,
Nec tantum deportat aquæ Tibiſcus ad Iſtrum,
Tibiſco quantum viſum fluxiſſe cruoris.
Credi Erebus potuit tot deſcendentibus umbris
Anguſtus, coeunt nova circum examina manes,
Grandia Teutonici mirantes vulnera ferri.

Perculit interea luctus prænuncia fama
Regnatorem Aſiæ ripæ ulteriora tenentem.
Ter laturus opem, pontem tranſmittere adortus,
Ter remoratus ibi eſt. Tandem calcaribus actis
Impellebat equum. Tunc Lotaringus aperta
Nube, Leopoldi vultum radiantis in ære
Obycit: obſcurus belli ferrugine campus
Exvitur, redditque diem: tam clarus ahena
Et viſu horribilis prorupit ab Icone fulgor.
Utque Syracuſas olim obſidione premente
Magnæ Urbis clypeus ſpeculum fuit; Undè coegit
Prò muris bellare diem, perque ignea ſolem
Vitra laceſſitum medios excuſſit in hoſtes,
Marcello mirante faces quà parte, vel undè
Mulciber in naves Ætna parcente veniret.
Cæſaris haud aliter dare fulgur ahenea viſa eſt
Et tonitru pupilla, jubar non ſuſtinet ardens

Sul-